

De tweede zonde

Van Åsa Larsson verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Zonnestorm
Midzomernacht

Åsa Larsson

De tweede zonde

Vertaald uit het Zweeds
door Erica Weeda

Anthos | Amsterdam

ISBN 978 90 414 2244 6

© 2012 Åsa Larsson

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden. Published in the Dutch language by arrangement with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden
© 2013 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Erica Weeda, via het Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Till offer åt Molok*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonnier Förlag

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © foxline.com.ua / Flickr / Getty Images

Foto auteur © Orlando G. Boström

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

IK LEES IN LEVITICUS. GOD IS IN TOORN ONTBRAND. HIJ KONDIGT zijn wetten af en de straf die je boven het hoofd hangt als je ze niet naleeft. Hij raast van woede. In het twintigste hoofdstuk, waar het over verboden cultussen gaat, zegt de Heer dat eenieder die zijn kinderen aan Moloch offert, ter dood moet worden gebracht: het volk van het land moet hem stenigen. God zal zich tegen hem keren en hem uit de gemeenschap stoten. Maar hoe moet dat nu als hij al gestenigd is, vraag ik me af. En mocht het volk oogluikend toestaan dat zo'n man een kind aan Moloch offert, tja, dan zal zijn hele familie getroffen worden door Gods toorn.

Ik lees wat over Moloch. Hij lijkt een god te zijn die rijkdom, goede oogsten en oorlogskansen kan schenken. Welke god beloofde dat nu niet? Kinderoffers kwamen voor. Men had holle koperen standbeelden van Moloch. Die hadden armen die veel konden omvatten. In zo'n standbeeld werd een vuur gestookt, zodat het gloeiendheet werd. Vervolgens legde men het levende kind in Molochs armen.

Daaraan moest ik denken toen ik dit boek schreef. Kinderen opofferen aan succes, aan aardse roem.

DAT EEN HOND ZO KAN GILLEN. NOG NOOIT HAD SAMUEL JOHANSSON een hond dit geluid horen maken.

Hij staat in de keuken een boterham te smeren. Zijn elandhond ligt op het erf aan een looplijn. Alles is pais en vree.

Dan begint de hond te blaffen. Eerst scherp en fel.

Waar blaft hij naar? Geen eekhoorn in elk geval. Het blaffen bij een eekhoorn kent hij. Een eland misschien? Nee, de elandblaf is doffer en gelijkmatiger.

Dan gebeurt er iets. De hond gilt, hij jankt alsof de poorten van de hel zijn opengegaan. Het is een geluid dat Samuel Johansson koude rillingen geeft.

Dan is het plotseling stil.

Samuel rent naar buiten. Zonder jas, zonder schoenen, zonder na te denken.

Struikelend zoekt hij zijn weg in het herfstdonker, naar de garage en het hondenhok.

En daar, in het schijnsel van de buitenlamp, staat de beer. Hij rukt aan het lijf van de hond om hem mee te krijgen, maar de levenloze hond zit vast aan de looplijn. De beer draait zijn bloederige bek naar Samuel en geeft een brul.

Samuel wankelt een stap terug. Dan rent hij, met een bijna buitenaardse kracht en zo snel als hij nog nooit gedaan heeft, terug naar het huis om zijn geweer te pakken. De beer blijft staan. Desondanks voelt hij de hete adem van het dier in zijn nek.

Met klamme handen laadt hij zijn geweer alvorens hij voorzichtig de deur opent. Hij moet kalm blijven en hem precies goed treffen. Anders zou het snel kunnen gaan. Dan heeft hij binnen een paar seconden een aangeschoten beer over zich heen.

Hij sluipt in het donker. Eén stap tegelijk. Zijn nekharen staan rechtovereind als stekels.

De beer staat er nog. Hij slobbert wat er nog over is van de hond naar binnen. Als Samuel het wapen ontgrendelt, kijkt hij op.

Nog nooit heeft Samuel zo gebeefd. Nu moet hij opschieten. Hij

probeert rustig te blijven, maar dat lukt niet.

De beer zwaait dreigend met zijn kop, grommend. Hijgend als een blaasbalg. Vervolgens doet hij bedaard een stap naar voren. Op dat moment schiet Samuel. Een daverend schot. De beer valt om, maar komt haastig weer overeind en verdwijnt in het duister.

Nu is hij ergens in het nachtzwarze bos. De garagelamp reikt niet zo ver.

Samuel loopt achterwaarts terug naar het huis. Richt het geweer hierheen en daarheen. Luistert voortdurend naar geluiden uit het bos. Die duivelse beer kan elk moment aan komen stormen. Samuel kan immers maar een paar meter zien.

Nog twintig stappen tot de deur. Zijn hart bonst. Vijf. Drie. Binnen.

Nu wordt het trillen pas echt hevig, zijn hele lijf schudt ervan. Hij moet zijn mobieltje op de keukentafel leggen en met zijn linkerhand zijn rechter- vasthouden om de juiste cijfers in te toetsen. De leider van de jachtvereniging neemt direct op. Ze spreken af om zodra het licht is bij elkaar te komen. In het donker kunnen ze toch niets doen.

Bij het aanbreken van de dag verzamelen de mannen uit het dorp zich op Samuels erf. Het is twee graden onder nul. Er zit rijp op de bomen. De bladeren zijn gevallen. De lijsterbessen lichten roestrood op tegen de grijze achtergrond. Er vliegt iets glinsterends door de lucht. Van die sneeuw die niet blijft liggen.

Het hondenhok biedt een treurige aanblik. Van de hond is in feite alleen de kop over, die hangt nog aan de looplijn. De rest is één grote smurrie.

Het is een stelletje stoere kerels. Ze dragen geruime overhemden, broeken met veel zakken, riemen met messen eraan en groene jassen. De jonge mannen hebben een stoppelbaard en een pet op hun hoofd. De ouderen hebben zich zorgvuldig geschoren en dragen leren mutsen met oorkleppen. Dit zijn mannen die hun eigen elandquad bouwen. Mannen die het liefst een auto met carburateur hebben waar ze zelf aan kunnen sleutelen, zodat ze niet afhankelijk zijn van een garagebedrijf, dat tegenwoordig de auto's alleen nog maar op een computer aansluit.

‘Het ging zo,’ stelt de leider van de jachtvereniging vast, terwijl de oude mannen een nieuwe tabakspruim in hun mond stoppen en schuin naar Samuel gluren, die moeite heeft om de trekkingen in zijn gezicht onder controle te houden.

‘Samuel hoorde de hond janken, pakte zijn geweer en ging naar buiten. Omdat we al een tijdje last van beren hebben, begreep hij wat er aan de hand kon zijn.’

Samuel knikt.

‘Dus: je loopt naar buiten met je geweer, de beer staat je hond naar binnen te werken en gaat in de aanval, je schiet uit zelfverdediging. Hij kwam op je af. Je liep niet naar binnen om je geweer te pakken, dat had je meteen al bij je. Niet zo vreemd, lijkt me. Er hoeft hier niemand te worden aangeklaagd wegens een jachtovertreding, toch? Ik heb gisteravond de politie gebeld. Ze besloten dadelijk een vergunning voor afschieten te verlenen.’

‘Wie gaat hem afschieten?’ wil iemand weten.

‘Patrik Mäkitalo.’

Na die mededeling is het een tijdje stil, iedereen denkt na. Patrik Mäkitalo komt uit Luleå. Het zou goed zijn geweest als de jachtvereniging zelf achter de beer aan had mogen gaan. Maar geen van hen heeft een hond die zo scherp is als die van Patrik. En diep vanbinnen vragen ze zich af of ze zelf wel scherp genoeg zijn.

De beer is gewond en dus levensgevaarlijk. Dan komt het erop aan dat je een hond hebt die de beer door zijn schelle geblaf op zijn plek weet te houden, en niet bij het zien van het beest met de staart tussen de benen terugrent naar de baas met de beer op zijn hielen.

En ook de jager moet het niet in zijn broek doen wanneer meneer brombeer uit het struikgewas komt aanstormen. Dan heb je misschien nog een paar seconden de tijd. Het gedeelte waar je een beer dodelijk kunt treffen, is niet groter dan de bodem van een pan. Je richt staande, zonder steun. Het is alsof je op een vliegende tennisbal schiet. Mis je, dan is het niet gezegd dat je tijd hebt voor nog een schot. Berenjacht is geen exercitie voor mensen met bibberhanden.

‘Als je het over de duvel hebt,’ zegt de leider van de jachtvereniging, met zijn blik op de weg gericht.

Patrik Mäkitalo stapt uit zijn auto en groet met een knikje. Hij is een jaar of vijfendertig. Zijn ogen zijn half dichtgeknepen, zijn sik is lang en smal als bij een geit. Een Mongoolse krijger uit Norrbotten.

Patrik zegt niet veel, luistert naar de leider van de jachtvereniging, vraagt Samuel naar het schot. Waar stond hij? Waar stond de beer? Wat voor munitie heeft Samuel gebruikt?

‘Oryx.’

‘Mooi,’ zegt Patrik Mäkitalo. ‘Hoog restgewicht. Met een beetje geluk is het er recht doorheen gegaan. Dan bloedt hij beter, zodat zijn spoor gemakkelijker te volgen is.’

‘Wat gebruik je zelf?’ waagt een van de ouderen te vragen.

‘Vulkan. Dat blijft meestal net onder de huid zitten.’

Het is duidelijk, denken de mannen. Die schiet zijn buit niet aan. Hij laat geen sporen na, maar spaart het vel van de beer.

Patrik Mäkitalo ontgrendelt zijn geweer en verdwijnt in de bosrand. Al na een paar minuten is hij terug met bloed aan zijn vingers.

Hij opent de achterklep van zijn auto. In de bench staan zijn jachthonden met de tong uit hun grijnzende hondenbek. Ze hebben alleen oog voor hun baas en voor niemand anders.

Patrik Mäkitalo vraagt of hij even op de kaart mag kijken. De leider van de jachtvereniging haalt de vegetatiekaart uit zijn auto en vouwt hem uit op de motorkap.

‘Het zal wel duidelijk worden welke kant hij op is gegaan,’ zegt Patrik Mäkitalo. ‘Maar als hij tegen de wind in loopt en dwars door het jonge hout, dan bestaat de kans dat hij hier ergens oversteekt.’

Hij wijst met zijn vinger de beek aan die verderop in de Lainiorivier uitmondt.

‘Vooral als het een oudere rakker is die heeft geleerd hoe je honden te slim afkunt zijn. Jullie moeten een boot regelen en zorgen dat je zo nodig inzetbaar bent. Mijn honden zijn niet bang om natte poten te krijgen, maar hun baas is niet zo stoer.’

De mannen glimlachen wat, ze voelen een soort verbroedering bij die gezamenlijke opdracht.

De leider van de jachtvereniging vermant zich en vraagt: ‘Moet er iemand met je meegaan?’

‘Nee. Laten we het spoor een eindje volgen, dan zien we wel. Als het die kant op loopt en verder in de richting van het moeras, moeten jullie paraat zijn om aan de andere kant op de uitkijk te gaan staan. Maar eerst gaan we eens uitvinden waar hij heen is gegaan.’

‘Hij zal in elk geval gemakkelijk te vinden zijn als hij bloedt,’ zegt een van de kerels.

Patrik Mäkitalo keurt hem geen blik waardig, terwijl hij antwoordt: ‘Nou ja, meestal stopt het bloeden na een poosje. Ze verschuilen zich vervolgens in het kreupelhout en maken dan meestal een bocht, om hun belager daarna van achteren te besluipen. Dus als ik pech heb, vindt hij mij.’

‘Ja, verdomme,’ zegt de leider van de jachtvereniging, terwijl hij zijn kameraad een boze blik toewerpt vanwege die stomme opmerking.

Patrik Mäkitalo laat zijn honden los. Als twee bruine strepen schieten ze weg met hun neus vlak bij de grond. Hij gaat erachteraan met zijn gps in zijn hand.

Er zit niets anders op dan flink door te lopen. Hij kijkt naar de lucht en hoopt dat het niet harder gaat sneeuwen.

Het terrein is ruig. Zijn gedachten blijven steken bij de jagers die hij net ontmoet heeft. Van die lui die op de uitkijk zitten met een fikse borrel en dan in slaap vallen. Ze zouden zijn tempo nooit kunnen bijhouden. Laat staan dat ze de eigenlijke jacht aan zouden kunnen.

Hij passeert de grindweg. Aan de overkant is een zanderige helling. De beer is recht omhooggegaan, wijdbeens en log. Hij legt zijn hand in de onmiskenbare berensporen.

De mensen in Lainio hebben al berenkoorts. Ze weten dat hij een paar keer dichtbij is geweest. Uitwerpselen bij een omgekieperde vuilnisbak, dampend in de ochtendkou, rood als watergruwel van de bosbessen en vossenbessen. Er is veel berenpraat. Oude verhalen worden van stal gehaald.

Patrik kijkt naar de krabsporen in het zand waar de beer zich schrap heeft gezet om de helling op te komen. Het lijkt alsof hij aan elke teen een mes heeft. In het dorp hebben ze de afdrukken gemeten. Luciferdoosjes naast het spoor gelegd en er met hun mobieltje foto's van gemaakt.

Vrouwen en kinderen worden binnengehouden. Niemand durft bessen te gaan plukken in het bos. Ouders halen hun kinderen met de auto op bij de halte van de schoolbus.

Het is beslist een grote knaap, denkt Patrik terwijl hij het spoor bekijkt. Een oude vleeseter. Daarom heeft hij waarschijnlijk ook die hond gepakt.

Nu komt hij in een bos met hoge dennen. Hier is het terrein gemakkelijk begaanbaar en vlak. De dennen staan ver uit elkaar, een zuilen-gang, rechte stammen, geen takken, alleen een kroon die suist, daarboven. Het mos dat 's zomers kraakt onder je voeten, is nu vochtig zacht en stil.

Mooi zo, denkt hij. Lekker geruisloos.

Hij steekt een oud veenmoeras over dat als hooiland werd gebruikt. In het midden staat een in elkaar gezakte hooischaar. Het dak ligt tussen de vermolmde resten. Er is nog niet zoveel vorst geweest dat de bodem stijfbevoren is. Hij zakt diep weg in het veen en raakt behoorlijk bezweet. Het ruikt naar slib en ijzerrijk water.

Al snel buigt het spoor af. Het loopt omlaag naar Vaikkojoki door een landschap met kreupelhout.

Verderop krassen en roepen een paar raven in de grijze ochtend. De vegetatie wordt dichter, de bomen worden kleiner. Ze vechten om

ruimte. Spichtige dennen, rommelige grijze sparretjes. Magere lage berken, waarvan het blad dat er nog aan zit geel oplicht tegen het doffe groen en grijs. Hier en daar moet hij met zijn arm de takken opzijbuigen. Hij kan nauwelijks meer dan vijf meter vooruitkijken.

Als hij onder aan de helling is gekomen, hoort hij de honden drie keer scherp blaffen. Daarna is het stil.

Hij weet wat dat betekent: ze hebben de beer op de been gebracht en ervoor gezorgd dat hij zijn leger, waar hij gewond lag, heeft verlaten. Als ze de scherpe geur van een leger ruiken, blaffen ze altijd een paar keer.

Twintig minuten later hoort hij de honden opnieuw blaffen. Deze keer houdt het langer aan. Ze hebben de beer ingehaald. Hij kijkt op zijn gps: anderhalve kilometer verder. Ze geven luid op spoor terwijl ze de beer volgen. Dan zit er maar één ding op: erachteraan sjouwen. Het heeft geen zin om je nu al echt op te winden. Hij hoopt dat de jonge teef niet te dicht nadert, ze is een beetje fel. De andere hond werkt rustiger. Die blijft staan, geeft luid en werkt dan op een veilige afstand verder. Zij nadert een buit zelden tot minder dan drie meter. Nu houdt ze zeker vier, vijf meter afstand. Een aangeschoten beer is niet geduldig.

Na een halfuur gaat het blaffen over in standluid. Nu staan beer en honden stil.

En uiteraard precies in het dichtste struikgewas. Niets dan twijgen en ellende en totaal geen zicht. Hij loopt verder en is nu nog maar tweehonderd meter van de plek verwijderd.

De wind komt van opzij. Dat is niet slecht. De beer zou zo geen lucht van hem moeten kunnen krijgen. Hij ontgrendelt zijn geweer en loopt door. Zijn hart bonst.

Alles is in orde, denkt hij. Hij veegt zijn hand af aan zijn broekspijp. Een beetje adrenaline hoort erbij.

Nog vijftig meter. Hij probeert te turen, te zoeken in het kreupelhout in de richting van het hondengeblaf. De honden dragen een vest dat felgroen is aan de ene kant en feloranje aan de andere. Om ze van de beer te kunnen onderscheiden als het erop aankomt. En om te kunnen zien in welke richting de honden staan.

Nu vangt hij voor zich een glimp op van iets oranje. Welke hond is het? Hij kan het niet zien. De beer staat gewoonlijk tussen de honden in. Hij speurt, tuurt, gaat zo stil als hij kan opzij. Klaar om te schieten, te laden en opnieuw te schieten.

De wind draait. Op hetzelfde moment krijgt hij de andere hond in het oog. Ze staan op tien meter afstand van elkaar. Daar ergens moet de

beer staan, hoewel hij hem niet ziet. Hij moet een stukje doorlopen, maar nu heeft hij de wind schuin in zijn rug. Dat is niet goed. Hij tilt zijn geweer op.

Op tien meter afstand ziet hij de beer. Geen goede schootpositie. Te veel bomen en struikgewas ertussenin. Ineens komt de beer overeind. Hij heeft de mensengeur geroken.

Dan komt hij aanstormen, het gaat razendsnel. Voor Patrik goed en wel adem kan halen, heeft het dier al de halve afstand overbrugd. Het baant zich een weg door de knakkende, krakende takken.

Patrik schiet. Het eerste schot doet de beer iets opzij slingeren, maar hij rent door. Het tweede schot zit perfect. Drie meter voor hem valt de beer om.

De honden zitten er direct bovenop. Ze bijten in de oren, happen in de vacht. Patrik laat ze hun gang gaan. Dit is hun beloning.

Zijn hart slaat als een open deur in de storm. Tussen de prijzende woorden voor de honden door haalt hij adem. Goed zo. Flinke meid. Brave hond van het baasje.

Hij pak zijn mobiel en belt de jachtvereniging.

Het was kantje boord, iets te dichtbij eigenlijk. Even moet hij aan zijn zoon en zijn vriendin denken. Dan wuift hij de gedachte haastig weg. Hij kijkt naar de beer. Hij is groot, echt groot. Bijna zwart.

De jachtvereniging arriveert. Kille herfst, de geur van met bloed besmeurde beer en diep respect hangen in de lucht. Ze leggen spanbanden om het berenkadaver en halen die over hun nek en onder hun armen door. Zo verslepen ze de beer door het bos naar een open plek dicht bij de weg, waar ze met een terreinwagen kunnen komen. Ze ploeteren als ossen, het is een zware jongen, constateren ze.

De wildkeurmeester van het districts bureau arriveert. Hij inspecteert de schietplaats om zich ervan te overtuigen dat er geen overtreding van het aasverbod heeft plaatsgevonden. Daarna neemt hij alle benodigde monsters, terwijl de mannen op adem komen. Hij knipt plukken haar af, hij neemt een huidmonster, snijdt de ballen eraf, wrikt met een mes een tand los voor de leeftijdsbepaling.

Vervolgens snijdt hij de buik van de beer open.

‘Zullen we kijken wat Bruintje gegeten heeft?’ vraagt hij.

Patrik Mäkitalo heeft zijn honden aan een boom gebonden. Ze staan zachtjes jankend aan hun riem te trekken. Het is toch hun beer.

De maaginhoud dampet en de stank is bijna ondraaglijk.

Een paar mannen deinzen onwillekeurig een stap terug. Ze weten

wat zich in die maag bevindt: de resten van Samuel Johanssons elandhond. De keurmeester weet dat ook.

‘Ja, ja,’ zegt hij. ‘Bessen en vlees, vel en huid.’

Hij roert wat met een stokje in de brij. Zijn mondhoeken gaan omlaag, er ligt ongeloof in zijn blik.

‘Maar dit is verdomme geen...’

Hij valt stil. Met zijn rechterhand, die in een plastic handschoen gehuld is, vist hij een paar stukjes bot uit de maag.

‘Wat heeft dat beest in godsnaam gevreten?’ mompelt hij, terwijl hij nog wat met het stokje roert.

De mannen komen dichterbij. Ze krabben zich op hun achterhoofd, waardoor de klep van hun pet over hun voorhoofd glijdt. Sommigen halen hun bril tevoorschijn.

De wildkeurmeester komt haastig overeind. Hij deinst terug en houdt een botstukje omhoog tussen duim en wijsvinger.

‘Weten jullie wat dit is?’ vraagt hij.

Hij is lijkbleek. De blik in zijn ogen bezorgt de anderen kippenvel. Het is stil geworden in het bos. Geen wind. Geen vogels. Het bos lijkt een geheim te verzwijgen.

‘Het is in elk geval geen hond. Zoveel staat vast.’

Zondag 23 oktober

DE HERFSTRIVIER PRAATTE NOG ALTIJD MET HAAR OVER DE DOOD. Maar op een andere manier. Vroeger was hij zwart. Hij zei: Je kunt er een eind aan maken. Je kunt het dunne ijs op lopen, net zo ver tot het barst. Nu zei de rivier: Jij, mijn meisje, bent niet meer dan een knipoog. Dat voelde als troost.

Officier van justitie Rebecka Martinsson sliep rustig door het wolvenuur heen. Ze werd niet meer wakker van de angst die met zijn hoorns binnen in haar stootte, in haar groef en rondwroette. Geen transpiratie, geen hartkloppingen.

Ze stond niet langer in de badkamer in die zwarte pupillen te staren, klaar om haar haar af te knippen of iets in brand te steken, het liefst zichzelf.

Het is goed, zei ze in plaats daarvan. Tegen zichzelf of de rivier. En soms tegen iemand anders, als ze de moed hadden ernaar te vragen.

Het was goed. Goed dat ze haar werk kon doen. Haar huis schoon kon houden. Niet aldoor een droge mond en uitslag kreeg van al die medicijnen. Goed dat ze 's nachts kon slapen.

En af en toe lachte ze zelfs. Terwijl de rivier voortstroomde zoals hij al vele generaties vóór haar had gedaan en nog lang nadat zij verdwenen was zou blijven doen.

Nu, op dit moment, in die windvlaag die leven heette, kon ze lachen en haar huis schoon houden, haar werk doen en in de zon op haar verandatrapp een sigaret roken. Daarna zou ze heel lang niets zijn.

Of niet soms? zei de rivier.

Ze hield ervan om de boel netjes te houden. Het huis precies zo te laten als in de tijd van haar grootmoeder. Ze sliep in de alkoof op de geverniste bedbank. Op de vloer lagen kleden van repen stof die haar oma had geweven. De presenteerbladen hingen in geborduurde dienblad-hangers.

De klaptafel en de stoelen waren blauwgeverfd en kaalgesleten, overal waar handen hadden gerust en voeten steun hadden gezocht. In de boekenkast stonden de bundel met preken van Læstadius en het psalmboek gebroederlijk naast dertig jaar oude nummers van allerlei damesbladen. In de linnenkast lagen de lakens, dun geworden van het vele mangelen.

Op Rebecka's voeten lag Jasko, de jonge hond, te pitten. Ze had hem anderhalf jaar geleden van politieman Krister Eriksson gekregen. Een mooie Duitse herder. Al bijna een grote kerel, dat vond hij in elk geval zelf. Bij het plassen tilde hij zijn achterpoot zo hoog op dat hij bijna zijn evenwicht verloor. In zijn dromen was hij de koning van Kurravaara.

Er gingen rukjes door zijn poten als hij in zijn slaap rende om die verdraaide knaagdieren te pakken te krijgen, die zijn dagen vulden met aanlokkelijke geuren, maar zich nooit lieten vangen. Hij liet zijn tanden zien en zijn lippen trilden als hij droomde dat hij met een krakend geluid hun rug doorbeet. Misschien droomde hij ook wel van alle teefjes uit de buurt, dat ze ingingen op de fraaie liefdesbrieven die hij overdag achterliet op elk grassprietje waarboven hij zijn poot optilde.

Maar als de koning van Kurravaara ontwaakte, werd hij gewoon Bengel genoemd. En de teven lieten niets van zich horen.

Rebecka's andere hond lag nooit bij haar in bed. Die zat niet bij haar op schoot, zoals Bengel deed. Af en toe liet vuilnisbakkenras Vera zich even aaien, maar van knuffeluurtsjes was geen sprake.

Ze sliep onder de keukentafel. Leeftijd en ras waren onbekend. Vroeger had ze diep in het bos gewoond met haar baas, een kluizenaar die zijn eigen muggenolie maakte en 's zomers naakt rondliep. Nadat hij vermoord was, belandde zijn hond bij Rebecka Martinsson. Anders zouden ze haar hebben afgemaakt. Die gedachte vond Rebecka onverdraaglijk en daarom mocht Vera met haar mee naar huis. Waar ze sindsdien gebleven was.

In zekere zin, tenminste. Ze was een hond die naar eigen inzicht kwam en ging. Die Rebecka naar zich liet zoeken als ze was weggeglipt via de dorpsweg of het aardappelland doorkruiste in de richting van het boothuis.

'Dat je haar los durft te laten lopen,' zei Rebecka's buurman Sivving. 'Je weet hoe de mensen kunnen zijn. Ze wordt nog een keer afgeschoten.'

Bescherm haar, bad Rebecka dan tot een god, op wie ze soms haar hoop vestigde. En zo niet, laat het dan snel voorbij zijn. Want haar tegenhouden, dat kan ik niet. In die zin is het niet mijn hond.

Door Vera's poten gingen geen rukjes als ze sliep, zij rende niet achter verleidelijke geurtjes aan in haar slaap. Waar Bengel van droomde, deed zij als ze wakker was. 's Winters luisterde ze naar woelmuizen onder de sneeuw, ze dook omlaag met haar neus en hapte ze op, net als een vos, of maakte een muizensprong en trapte ze dood met haar voorpoten. 's Zomers groef ze muizennesten op en verslond de naakte jongen,

of at ze paardenvijgen in de wei. Ze wist precies welke boerderijen en woonhuizen ze moest vermijden. Daar liep ze met een boog omheen, sluipend door de sloot. Ook wist ze waar ze kaneelbroodjes en plakjes rendiervlees kreeg.

Soms stond ze naar het noordoosten te staren. Dat gaf Rebecka kippenvel, want daar stond het oude huis van de hond, aan de andere kant van de rivier, in de buurt van Vittangijärvi.

‘Mis je hem?’ vroeg Rebecka dan.

Ze was dankbaar dat alleen de rivier het hoorde.

Nu werd Vera wakker, ze ging op de vloer bij het hoofdeind zitten en staarde Rebecka aan. Toen Rebecka haar ogen opende, sloeg ze dwingend met haar kwispelende staart op de grond.

‘Je maakt een grapje, hoop ik?’ kreunde Rebecka. ‘Het is zondagochtend. Ik slaap.’

Ze trok het dekbed over haar hoofd. Vera legde haar kop op de rand van het bed.

‘Verdwijn!’ gromde Rebecka van onder het dekbed, maar ze wist dat het te laat was, ze was nu klaarwakker.

‘Moet je plassen?’

Bij het woord ‘plassen’ ging Vera gewoonlijk al bij de deur staan. Maar deze keer niet.

‘Is het Krister?’ vroeg Rebecka. ‘Is Krister onderweg?’

Het was net of Vera aanvoelde wanneer Krister Eriksson in de stad, vijftien kilometer verderop, in zijn auto stapte.

Als antwoord op Rebecka’s vraag draafde Vera naar de deur, waar ze ging liggen wachten.

Rebecka trok de kleren naar zich toe die over een keukenstoel naast de bedbank hingen, en ging er even op liggen, voor ze zich onder het dekbed aankleedde.

Het was koud in huis na de nacht, en ze kon er niet tegen om op te staan en ijskoude kleren aan te trekken. Toen ze op het toilet zat te plassen, verdrongen de twee honden zich voor haar. Bengel legde zijn kop op haar knie en moest en zou geaaid worden.

‘Ontbijt!’ zei ze, terwijl ze naar het toiletpapier reikte.

De honden stormden naar de keuken. Bij de voerbakken aangekomen, schenen ze zich ineens te realiseren dat het alfavrouwtje op het toilet was achtergebleven, waarna ze terugglipten naar Rebecka.

Intussen was zij klaar met afvegen en doortrekken en had ze haastig haar handen gewassen onder de koude kraan.

Na het ontbijt keerde Bengel terug naar het warme bed.

Vera ging op het kleed bij de deur naar de hal liggen, legde haar smalle neus op haar voorpoten en slaakte een zucht vol verlangen.

Tien minuten later klonk het geluid van een auto die het erf op reed.

Bengel sprong zo woest uit bed dat het dekbed op de grond gleeed. Hij schoot onder de eettafel door, op Rebecka af, naar de deur en langs dezelfde weg weer terug.

De vloerkleden vlogen alle kanten op en Bengel maakte een schuiver over de gelakte houten vloer. Het scheelde niet veel of hij gooide een keukenstoel om.

Vera was opgestaan en stond geduldig te wachten; ook zij wilde naar buiten. Haar staart kwispelde blij, maar zulke overdreven kwajongensstreken waren niets voor haar.

‘Ik begrijp niet wat jullie bedoelen,’ zei Rebecka onschuldig. ‘Leg het eens wat beter uit.’

Waarop Bengel jankte en joelde en smekend naar de deur keek, er naartoe rende en vervolgens weer op haar af stormde.

Oneindig langzaam liep Rebecka naar de deur. Ze bewoog zich in slow motion, terwijl ze haar blik strak op Bengel gericht hield, die trilde en beefde van opwinding. Vera ging op haar kont zitten. Oké, als het zo moest. Toen draaide Rebecka de sleutel om, waarna ze de deur opendeed. De honden stormden de trap af.

‘O, bedoelden jullie dat?!’ lachte ze.

Politieman en hondenbegeleider Krister Eriksson parkeerde zijn auto voor het huis van Rebecka Martinsson. Van een afstand had hij al gezien dat er licht brandde achter het keukenraam op de bovenverdieping en zijn hart maakte een sprongetje van plezier.

Nu opende hij het autoportier en op hetzelfde moment kwamen Rebecka’s honden aanrennen.

Vera kwispelend voorop, met vriendschappelijk gekromde rug.

Kristers eigen honden, Tintin en Roy, waren twee hardwerkende, mooie, gedisciplineerde en raszuivere Duitse herders. Binnen het korps en in de stad werd er lovend over zijn honden gepraat. Rebecka’s Bengel was een zoon van Tintin. Hij zou een prachtige hond worden.

En dan was er nog Vera, de zwerfhond in de roedel. Broodmager. Haar ene oor stond rechtop, het andere was gevouwen. Rond haar ene oog had ze een zwarte vlek.

In het begin had hij een poging gedaan haar op te voeden. ‘Zit,’ zei hij tegen haar. Ze keek hem recht in zijn ogen, met haar kop scheef: Als ik toch eens wist wat je bedoelde. Maar als jij dat stukje lever niet zelf opeet, dan...